

Chotovinský školák

MĚSÍČNÍK ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHOTOVINÁCH ČÍSLO 5 ROČNÍK 2007/2008

Zápis 2008

Jsem rád, že si naši školu vybralo tolik rodičů pro své děti. K zápisu se dostavilo 27 budoucích žáků, z toho 2 žádají o odklad. Další 2 děti navštíví pedagogicko psychologickou poradnu pro posouzení, zda jsou zralé pro školní docházku. Jedno dítě se v průběhu jara přistěhuje. Minimální počet žáků budoucí první třídy tak bude 24. Podle mých informací ukončí školní docházku 14 žáků. Připočítáme-li k současnému stavu 143 žáků přírůstek 10 žáků, dostaneme 153 žáků od 1. 9. 2008. To je minimální počet nařízený ministerstvem školství pro 9 tříd bez doplatku zřizovatele. Pro nás to bude znamenat rozpojení tříd na I. stupni a přijetí dalšího kvalifikovaného pedagoga na I. stupeň. Zda se tato předpověď naplní, bude zřejmé v květnu.

Petr Havlík

Školní jídelna

Od 1. 1. 2008 se stala školní jídelna součástí ZŠ Chotoviny. Byla začleněna jako samostatný úsek.

Dlouholetá vedoucí paní Nováková odešla do důchodu. Za její práci bych jí chtěl touto cestou poděkovat. Na její místo nastoupila paní Eva Procházková, která tuto funkci zastávala od roku 1987 na jiných školách.

Jak jsem již dříve informoval, došlo ke změnám v ceně obědů, dále k určení úředních hodin v pokladně jídelny (Po 8–15:30, Út–Čt 8–13, jinak dle telefonické domluvy na čísle 381 284 109) a k určení 13. hodiny jako hodiny, do které je možné si odhlásit oběd. Pak vedoucí jídelny podle receptury připraví soupis potřebných surovin a jejich množství. Ráno v 6 hod se začíná s přípravou oběda, která musí skončit do 11 hod a do dalších 4 hod musí být oběd vydán. Je potřeba, aby úhrada stravného proběhla do 25. dne v měsíci.

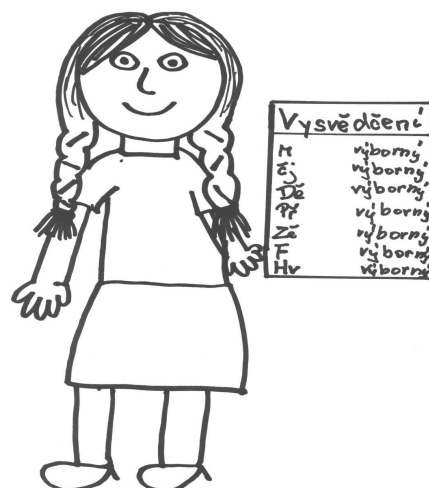
Na rozdíl od restaurací je potřeba ve školní jídelně dodržovat množství bílkovin, tuků a cukrů a jejich jednotlivé složky za měsíc podle vyhlášky o školním stravování. Toto spadá pod kontrolu

České školní inspekce.

O letních prázdninách dojde ke zrušení účtu jídelny a převedení všech plateb na účet školy a zavedení kontroly výdeje stravy pomocí čipů či magnetických karet, tak jak je to běžné na školách, které mají více žáků, např. všechny tábořské školy, Malšice, Jistebnice, Chýnov, Mladá Vožice a Planá nad Lužnicí. Obec v návrhu rozpočtu na tento rok zahrnuje přesunutí výdeje jídla do nových prostor v KD. Stavební práce na přesun výdeje byly započaty v roce 2006.

Věřím, že i nadále Vám bude v naší jídelně chutnat.

Petr Havlík

Kolik řečí znáš...

Kolik řečí znáš, tolikrát jsi člověkem. Krásná myšlenka! Jen její naplňování v naší zemi už dlouho jen pokulhává. Tradice Komenského se promítá do krásných a kvalitních učebnic, moderní techniky, ale ten jazyk navíc, který z dítěte udělá lepšího člověka, musí pořád ovládnout žáček sám. Dospělí rozhodli, že čím víc a dřív, tím lépe. Učíme jazyky o sto šest, ale výsledky nás zatím moc nezajímají. Píšu tyhle řádky nejen jako učitel, ale také rodič dvou dětí, který je dávno přesvědčen o výhodách vzdělávání dětí na relativně malých venkovských školách. Ty mají díky způsobu financování na žáka menší materiální možnosti, jejich provoz je určitě o něco dražší, ale člověk se v nich neztrácí v tisícíhlavém davu. Má mnohem větší šanci vyniknout a stát se osobností. Také věřím, že jsme dnes natolik bohatou zemí, abychom svým dětem mohli dopřát více pohodlí a kvality školního života, než se dostalo nám dnešním rodičům a mnohem více než prarodičům.

Ministerstvo školství již dávno rozhodlo o tom, že na základní škole jeden jazyk nestačí. Děti na všech základních školách, které od školního roku 2007/2008 pracují podle ŠVP (školní vzdělávací plán), budou mít od sedmé, nejpozději osmé třídy (naše varianta) povinný druhý cizí jazyk. Na Slovensku nedávno rozhodli, že začnou již v šesté třídě. I proto se domnívám, že tento trend je zatím nezvratný a nepohnou s ním v dohledné době ani nespokojení učitelé, ani rodiče. O tom, že našim dětem přibudou další tři hodiny cizího jazyka, je tedy rozhodnuto. S povinnou angličtinou to bude již sedm hodin cizích jazyků týdně. Přitom můj osobní i odborný názor podepřený praxí je dost radikální. Rád bych s výukou druhého cizího jazyka začínal až na středních a učňovských školách tak, aby studenti a žáci mohli smysluplně vybírat. Pak by to bylo přínosné pro profesní růst absolventů a uznejte, že každý obor má zcela jiné nároky. Moje nedávná setkání s renesančními muzikanty, kteří zvládají bravurně desítky těžko zkrotitelných historických nástrojů, mi dává zapravdu. Na užaslou

otázku, jak je něco takového možné, přišla od lidí, kteří se zřejmě nikdy ani nepotkali, zcela stejná odpověď. Když se člověk naučí dobře na ten první, pak už to jde mnohem snáz. Nejdůležitější věc ale nemuseli ani říkat. To z nich přímo sáhalo. Věděli proč a chtěli se učit, chtěli hrát, chtěli se bavit. To je pro mne jako učitele ale i rodiče tou největší výzvou.

Konečné rozhodnutí bude plně v kompetenci ředitele školy. Teoreticky máme rok a půl času, ale prakticky je to mnohem méně, protože výuka se musí řádně připravit (učebnice, učitel atd.) Školská rada již o této věci jednala (jména členů najdete na webu školy www.zschotoviny.cz), ale diskuse jen potvrdila veliké množství naprosto odlišných názorů. Proto si myslím, že je čas, aby se do této diskuse zapojili i rodiče (již tak činím) a předešlo se zbytečným emocím nad nezvratným rozhodnutím, které by zbytečně poškodilo celou školu.

A nakonec připojím několik svých argumentů do, věřím, hlavně věčné diskuse.

Časnější start výuky jazyka není vhodný pro všechny děti. Začínat s výukou cizího jazyka již od mateřské školky je výhodné, ale jen pro děti, které v tomto věku zvládly dobře svůj jazyk mateřský, mají dobrou slovní zásobu, vyjadřovací schopnosti a netrpí vadami řeči. Ve školce ale může rodič ještě rozhodnout, zda o výuku svého dítěte stojí. Ve škole jsou jazyky povinné pro každého žáka.

Ani velké školy nedávají příliš na výběr. U nás je nutností vybrat co nejlépe, protože vybraný druhý jazyk bude pro všechny. Druhý ger-

mánský jazyk je pro celou populaci zbytečný. Angličtina je dnes klíčem k branám všech zemí světa a ještě neusazená angličtina bude německou slovní zásobou trpět. Druhý slovanský je totéž a navíc nezlepší postavení mluvčího ani vůči EU. Pro všeobecné vzdělání je jako druhý jazyk nevhodnější a myslím i nejvýhodnější jazyk románský (latinské názvosloví, historie Evropy a světa, úřední jazyky v EU a celosvětový počet mluvčích).

Cílem školy není jazyky jen učit. Společným cílem všech, kteří škole dávají život (učitelé, žáci a jejich rodiče), je vybavit děti dovednostmi a znalostmi, které jim co nejvíce usnadní další profesní i osobní život. Ptejte se proto, co děti umí. Podle každoročních testů Scio víme, že umíme učit angličtinu velmi efektivně. Z dvanácti žáků letošní deváté třídy se mezi téměř 10000 testovaných žáků základních škol a gymnázií dostala polovina třídy nad 70% úspěšnosti (více než 7000 žáků mělo horší výsledky než oni). Další dva pak dosáhli těsně pod 60%. Dva nejlepší žáci (87 a 91%) ukazují, že hodně vynikajících žáků stále zůstává na základních školách, ale vždy hodně záleží na jejich nadání a pílí. Na druhou stranu mám denně před očima žáky, kteří se trápí s angličtinou, a rodiče mi to jistě potvrdí. Nedělejme těmto dětem ze života peklo a těm nadaným galeje. Hledejme společně co nejlepší řešení hlavně pro naše děti a dejme jim šanci naučit se na ten první univerzální nástroj – angličtinu co nejlépe.

Jiří Honza

Blues noční čekárny

V rámci výuky českého jazyka, dějepisu, a nejen jich jsme se rozjeli v úterý 15. ledna se spolužáky z deváté třídy a samozřejmě naší paní učitelkou do Tábora. Už před budovou Divadla Oskara Nedbala mi bylo něco hodně podezřelého. Ve vestibulu mi to došlo. Ocitli jsme se mezi samými středoškolačky a poníženež na ně hleděli zespodu, dokonce i paní učitelka. Jako jediní devátáci, a z toho myslím pramenilo i naše slušné a klidné chování, jsme si záhy připadali více dospělí.

Jen jsme se usadili v malém sále, vystoupil na pódium muž v černém, uklonil se a potichu usedl ke klavíru. Působil až tajemně. Vzápětí se vynořila hlavní zpěvačka a představila ostatní herce a tanečníky. Ocenila jsem, že jsme vůbec nemuseli čekat na začátek představení, všechno plynulo hladce a přirozeně. Soubor, který zavítal do Tábora, se jmenoval Na dva západy. Přijel nám představit svůj hudebně-taneční projekt.

Letos by oslavil své 90. narozeniny Josef Kainar, jímž bylo představení inspirováno a jemuž bylo věnováno. Když nám byla objasněna jména herců, přilezl po čtyřech malý Kainar s vláčky a roztomilým: „Drn, drrrn!“ Celým sálem zaburácel smích. Následovala puberta a spolu s ní jeho první láska, kterou si nakonec odvedl někdo jiný, ale tak už to bývá. Přesto chtěl skončit se životem, ale naštěstí se mu to nepovedlo, a tak mohl začít skládat básně, převážně o lásce a ze života. Zbylo v nich hodně jeho smutku. Hodně jich bylo pro svou přirozenou rytmičnost zhudebněno a znovu se zalíbily i nám.

Myslím, že toto představení zaujalo každého, protože všichni diváci jen mlčky pozorovali herce a s napětím hltali, co nečekaného se zase stane. Líbilo se mi i osvětlení a celkově světelné efekty. Dodalo to představení šmrnc. Celý program hýřil vtípem a padl do noty starším žákům. Každý si v něm našel své. Jen nevím, proč divadlo nenavštívilo více devátáků. Všichni, kteří tohle neviděli, tak o hodně přišli.

Jsem ráda, že jsme zase jednou vyrazili do divadla. Blues noční

Lyžovačka za humny – Monínec ◉ foto Jarmila Bartoňová

čekárny byl trefou do černého. Nebylo to jen o výuce, ale také ze života. S klidem v duši mohu říci, že to bylo nejlepší představení, které jsem kdy viděla.

Veronika Stárová

Místa naděje a utrpení

Mé vyprávění začíná rozchodem, který jsme měli po divadle. Většina z nás se šla někam občerstvit a nabrat síly na přijímání informací a vytváření vlastních názorů na výstavu Místa utrpení, smrti a hrdinství, kterou jsme měli za chvíli navštívit v Husitském muzeu v Táboře.

Sešli jsme se všichni, a tak jsme mohli vejít dovnitř. Vstupné se neplatilo. Výstava dokumentuje hrůzy koncentračních táborů a věznic v době nacismu, tj. po roce 1933. Věnovala se nám starší paní, která v sobě měla hodně moudrosti a porozumění. Představila nám

jednotlivé panely a potom už nám byl gotický sál muzea k dispozici.

Každý si se zájmem prohlížel a pročítal fotografie a texty na panelech. Viděli jsme zhanobené lidi, pochroumané na těle i na duši. Vyhladovělé, špinavé a poníženež lidské bytosti. Ti, co měli dost síly, byli nuceni pracovat. Ostatní vyhlazováni plynem. Lidé byli vystaveni hrůzným pokusům zaslíbeného nacisty Mengele, který si ani před svou smrtí neuvědomil a nepřiznal, jakých strašlivých činů se dopouštěl. To mě zaráží, mrzí a štve. Vystavené byly i kresby a zpovědi lidí z koncentračních táborů. Cítila jsem z nich naději, ale i utrpení a touhu přežít.

Lidé na fotografiích měli ve tváři úsměv. Ti chudáci věřili v lepší. Myslím, že spousta lidí si dnes neuvědomuje, jak velké štěstí je žít právě teď a tady.

Na závěr na nás zapůsobila socha Vězně – malý, hubený, smutný chlapec, kterého vytvořila spoluautorka pomníku dětským obětem v Lidicích Marie Uchytlová. Své obrazy zapůjčila i židovská malířka Helga Weissová-Hošková. U nich se zastavili i ti z nás, které umění tolik nezajímá. Z obrazů totiž dýchalo něco nepopsatelného.

Čas se naplnil a my museli jít. Mlčky, plni dojmů. Je dobře, že nyní se může o těch věcech mluvit. Každý, kdo má rozum v hlavě, bude chtít, aby se tohle nikdy nemohlo opakovat.

Veronika Stárová

Čtete s námi!

Je tu další krásný měsíc a já čtu dál. Tentokrát přišla na řadu kniha s chlapeckým obsahem. Jmenuje se **Přístav volá** a jako spoustu jiných dobrodružných knih pro chlapce ji napsal **Jaroslav Foglar**. Vyšla v nakladatelství **Olympia** v roce **1991**.

Na první pohled se zdá být skvělá. Když jsem se prokousávala stránkami plných dobrodružství a zápletek, tak už jsem tak nadšená nebyla. Není to můj šálek čaje. Přijde mi, že se nemohu vžít do děje a cítit společně s jeho hlavními hrdiny. Příběh se mi zdál takový nezáživný asi proto, že byl určen hlavně pro kluky. Za zkušenost to stálo, ale příště budu vybírat lépe. Ani mé hodnocení dnes nehýjí úsměvy.

☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺

Lenka Dražilová

Dějepisná olympiáda

Na přelomu roku proběhlo i na naší škole základní kolo Dějepisné olympiády. Soutěž je určena žákům 8. a 9. třídy. Letos se nad zadáním zamyslelo 12 žáků (vpravdě především žákyň). Letošní již 37. ročník této soutěže byl zaměřen na osobnosti české a moravské kultury – od národního obrození do konce 1. republiky. Vítězem školního kola se stala Gabriela Krobová, které se podařilo nasbírat 99 bodů ze sta možných. Roz-

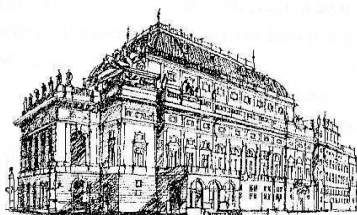
Bruslaři na Jezeře ☞ foto Hana Tkadlecová

dílem jediného bodu na druhém místě ji pronásledovaly V. Kortusová, G. Kučerová a V. Stárová. O třetí místo se pak podělily opět zástupkyně obou tříd N.

Dutková a B. Voráčková. Jako vždy nabízíme malou ochutnávku. Tak co nás to v té škole učili? Že by Zlatá kaplička?

Jiří Honza

Úkol č. 16

Napište:

a) jak se jmenuje stavba na obrázku

b) kdo ji projektoval.....

kdo ji po požáru dokončoval.....

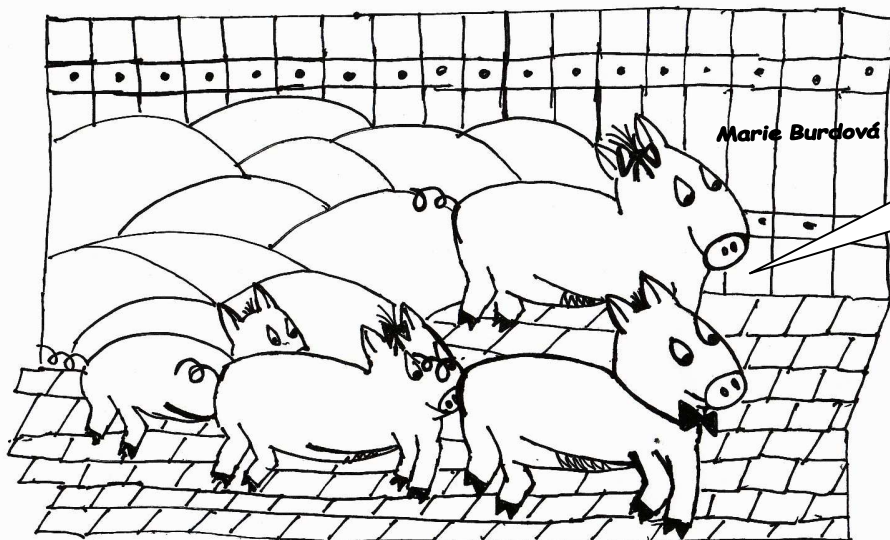
c) v jakém architektonickém stylu je vytvořena

d) podle monogramů doplňte jména umělců, kteří se podíleli na její výzdobě:

J. V. M., M. A., V.
B., V. H., B. Sch.

9 bodů

Soudnička

Pozor!
Z cesty!
Jdeme na oběd!

CHOTOVINSKÝ ŠKOLÁK

REDAKČNÍ RADA: Marie Burdová, Lenka Dražilová, Jiří Honza, Miroslava Honzová, Olga Kavková, Martina Sochůrková a Lenka Zelená

OBÁLKA: Jiří Honza

ILUSTRACE: Olga Kavková

Tisk: tiskárna ABC CHOTOVINY

